gale; et neid aga määratu palju on, siis söövad nad lühikese aja jooksul maa puupaljaks. Nälg sunnib neid edasi minema ja uusi õitsvaid ja lokkavaid aasu otsima. Nad liiguvad tihedates ridades üksteise järele edasi. Juhtub neil teel kraav veega ees olema, ei kohku nad tagasi; esimesed hüppavad julgelt vette, selle peale vaatamata, et neist enam jagu vees surma leiab. Järgmised read aga marsivad üle oma seltsimeeste surnukehade ja jõuavad ikkagi teisele kaldale.

Pärast kahenädalalist rändamist põldudel ja aasadel kasvavad tirtsudele tiivad. Nüüd tõusevad nad mustavate pilvedena õhku. Need pilved on nii suured ja paksud, et päikese kiired neist läbi ei tungi ja ilm seal kohal pimedaks läheb. Tuulest aetuna, lendab tirtsupilv edasi, kuni ta esimesele vastutulevale lokkavale aasale ehk metsa maha laseb. Sée määratu tirtsude parv sööb mõne minutiga viimase kui taime ära, nii et ainult must muld järele jääb. Puude külge ei jää ainustki lehte järele; puud on nagu ära kuivanud. Nad toovad tervele maale häda ja nälga.

Õnnetuse ärahoidmiseks teevad elanikud suuri tulesid oma põldudele, et tule ja suitsuga tirtsude parvi hävitada. See abinõu aitab harilikult väga vähe. Olgugi et neid tuhandete kaupa suitsu, keppide ning kaigaste hoopide läbi surma saab, — suurem osa neist jääb siiski järele ja hävitab terve viljasaagi. Vaestel inimestel on surm suu ääres; neil pole midagi, millega oma peret ehk loomi toita. Neile ei jää muud nõu üle, kui põldudel paksude kordadena surma saanud tirtsusid kokku korjata, ära kuivatada, ära keeta ehk peeneks jahvatada, järelejäänud jahude sekka